

บทที่ 1

ฉันไม่ชอบกรงขัง

ฉันไม่ชอบสวนสัตว์ด้วยซ้ำ ครั้งแรกทีไปเที่ยว ไรคอล์วที่แคบของฉันก็แทบจะกำเริบขึ้นมาเมื่อเห็นพวกสัตว์ที่น่าสงสาร ฉันนึกภาพไม่ออกเลยว่าสิ่งมีชีวิตชนิดไหนจะทนอยู่ในสภาพแบบนั้นได้ บางครั้งฉันก็รู้สึกสงสารพวกอาชญากรนิดๆ ด้วยซ้ำที่ต้องติดคุก แล้วก็ไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะเจอเข้ากับตัว

แต่ช่วงหลังมานี้ ดูเหมือนชีวิตจะขยันหาเรื่องไม่คาดคิดมาให้ฉันตลอด เพราะนี่ไงล่ะ ฉันกำลังอยู่ในห้องขัง

"นี่!" ฉันตะโกนขณะจับขี้ลูกกรงที่กั้นขวางฉันจากโลกภายนอก "ฉันจะต้องอยู่ที่นี้นานแค่ไหน แล้วเมื่อไรจะถึงวันพิจารณาคดี พวกคุณจะขังฉันไว้ในคุกใต้ดินตลอดไปไม่ได้หรอกนะ!"

โอเค ที่นี่ก็ไม่ถึงกับเป็นคุกใต้ดินหรอก มันไม่มีดี แล้วก็ได้มีโซ่ขึ้นสนิมอะไรแบบนั้น ฉันอยู่ในห้องขังขนาดเล็กซึ่งมีผนังเรียบๆ พื้นเรียบๆ เอ่อ...ทุกอย่างดูเรียบไปหมด สะอาดเยี่ยม ไร้เชื้อโรค หนาวเย็น แต่มันกลับน่าสลดหดหู่มากกว่า คุกใต้ดินเหม็นสาบเสียอีก ลูกกรงตรงประตูทางออกเย็นเฉียบเมื่อสัมผัสผิว แคมยังแข็งแรงมั่นคง แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ทำให้โลหะสะท้อนแสงจนแสบตา

ฉันมองเห็นไหล่ของชายคนหนึ่งซึ่งยืนแข็งทื่อข้างประตูเข้าออกคุก และรู้ว่าอาจจะมือเกร็งอีกสี่คนประจำอยู่ตรงทางเดินที่ฉันมองไม่เห็น ฉันยังรู้สึกด้วยว่าพวกเขาจะไม่ตอบฉันหรอก แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ฉันหยุดทวงถามเป็นระยะๆ ตลอดสองวันที่ผ่านมา

เมื่อความเงิบอันคุ้นเคยกลับมา ฉันก็ถอนหายใจพลางทั้งตัวนอนบนเตียงเล็กตรงมุมห้อง เตียงนี้ก็ไร้สีสันและขาวโพลนเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างภายในบ้านหลังใหม่ของฉัน ใช่ ฉันซึกจะอยากอยู่คุกใต้ดินจริงๆ เสียแล้วสิ อย่างน้อยก็มีความสนุกกับใบแมงมุมให้มอง ฉันนอนจ้องเพดาน แล้วก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาทันทีอย่างที่คุณรู้สึกอยู่บ่อยครั้งในที่แห่งนี้ ฉันรู้สึกว่าการเพดานกับผนังห้องมันบีบแคบเข้ามา รู้สึกเหมือนว่าฉันหายใจไม่ออก ราวกับทุกด้านของห้องซึ่งนี้จะหกดทับฉันเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่เหลือพื้นที่ว่างและตันอากาศออกไปจนหมด...

ฉันลุกพรวดขึ้นมานั่งหอบหายใจ *อย่าจ้องผนังกับเพดานสิ ไวส์* ฉันคิดตัวเองตั้งนั้นฉันจึงก้มหน้ามองมือที่ประสานกันอยู่แทน แล้วก็พยายามครุ่นคิดว่าตัวเองจับปลัดจับผลุมายอยู่ในสภาพแบบนี้ได้ยังไง

คำตอบแรกนั้นชัดเจนมาก มีคนจัดฉากเล่นงานฉันสำหรับอาชญากรรมที่ฉันไม่ได้ก่อ แดมไมโซอาชญากรรมชั่วเหี้ยมฆ่าเสียด้วย นี่คือข้อหาฆาตกรรม พวกเขาบังอาจกล่าวหาว่าฉันก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดสำหรับโมรอยหรือแดมเพียร์ ฉันไม่ได้จะบอกว่าฉันไม่เคยฆ่าใครมาก่อน เพราะฉันเคย แล้วฉันก็เคยแหกกฎระเบียบหลายครั้งหลายครา (ทำผิดกฎหมายก็เคย) แต่การฆ่าคนอย่างเลือดเย็นไม่อยู่ในรายการเหล่านั้น และไม่ใช่ว่าการปลงพระชนม์องค์ราชาขึ้นอยู่กับแน่นอน

จริงอยู่ที่ราชาหินาเทียนากับฉันไม่ได้ชู้กัน พระองค์เป็นประมุขที่ฉลาดและใจเย็นในโลกโมรอย ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งของแวมไพร์ที่มีลมหายใจและใช้เวทมนตร์แล้วก็ไม่เคยฆ่าเหยื่อเพื่อตีมูลค่า หาเทียนากับฉันมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยจะดีนักด้วยหลายๆ เหตุผล เหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะว่าฉันคบกับเอเดรียนซึ่งเป็นหลานชายของพระองค์ ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะฉันไม่เห็นด้วยกับนโยบายในการ

ต่อสู้กับพวกสไตรกอยซึ่งเป็นแวมไพร์ผีดิบชั่วร้ายที่คอยตามล่าพวกเราทุกคน ทาเทียนาใช้กลอุบายกับฉันหลายครั้ง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดอยากให้พระองค์สิ้นพระชนม์ แต่ดูเหมือนมีคนอื่นอยากให้เป็นอย่างนั้น และได้ทิ้งร่องรอยหลักฐานให้สาวกลับมา ถึงฉัน หลักฐานที่ร้ายกาจที่สุดก็คือลายนิ้วมือบนลิ้มเงินที่ใช้ฆ่าทาเทียนา ก็มันเป็นลิ้มของฉันเอง มันก็ต้องมีลายนิ้วมือของฉันอยู่แล้วไหม แต่กลับไม่มีใครคิดถึงความสะดวกล่องนี้

ฉันถอนหายใจอีกครั้งพลางล้วงหีบเศษกระดาษขยุกขยิกก้อนเล็กๆ ออกจากกระเป๋ากางเกง มันเป็นของอ่านแก้เหงาเพียงอย่างเดียวของฉัน แต่ฉันแค่กำมันไว้แน่น ไม่จำเป็นที่จะต้องมอง เพราะจำได้ขึ้นใจนานแล้ว เนื้อหาบนกระดาษแผ่นนี้ทำให้ฉันเริ่มสงสัยในสิ่งที่ตัวเองรู้เกี่ยวกับทาเทียนา มันทำให้ฉันสงสัยอะไรหลายๆ อย่าง

เมื่อหงุดหงิดกับสิ่งแวดล้อมของตัวเอง ฉันก็หนีไปหาสิ่งแวดล้อมของคนอื่น ซึ่งก็คือลิซซาเพื่อนรัก ลิซซาเป็นโมรอย และเราเชื่อมโยงกันทางกระแสจิต ฉันสามารถเข้าไปในความคิดของเธอและมองเห็นโลกผ่านสายตาของเธอได้ โมรอยทุกคนมีเวทมนตร์แห่งธาตุบางชนิด ของลิซซาเป็นธาตุจิตวิญญาณซึ่งสัมพันธ์กับอำนาจจิตและพลังแห่งการรักษา มันเป็นธาตุที่หายากมากในหมู่โมรอย เพราะส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจะใช้ธาตุทางกายภาพเสียมากกว่า และเราก็แทบไม่เข้าใจความสามารถของมัน...ซึ่งเป็นอะไรที่เหลือเชื่อมาก เธอเคยใช้เวทจิตวิญญาณนำฉันกลับมาจากความตายเมื่อไม่กี่ปีก่อน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เรามีพันธะผูกพันต่อกัน

การเข้าไปในความคิดของเธอช่วยปลดปล่อยฉันจากกรงขัง แต่ก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาสักเท่าไร ลิซซาพยายามสุดชีวิตที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของฉันตั้งแต่การไต่สวนซึ่งตีแผ่หลักฐานมากมายในการเอาผิด การที่ลิ้มของฉันถูกใช้เป็นเครื่องมือฆาตกรรมคือจุดเริ่มต้นเท่านั้น ฝ่ายตรงข้ามรีบเตือนความจำทุกคนว่าฉันเป็นปฏิปักษ์ต่อราชินี แดมยังพยายามให้การเรื่องที่อยู่ของฉันระหว่างเกิดการฆาตกรรมเสียอีก คำให้การนั้นทำให้ฉันไม่มีที่อยู่อ้างอิง ทางสภาเลยตัดสินใจว่า

Vampire Academy 6

พวกเขามีหลักฐานมากพอที่จะส่งฉันเข้าสู่กระบวนการพิจารณาต่ออย่างเต็มขั้น...
ที่ซึ่งฉันจะได้ฟังคำพิพากษา

ลิซซาพยายามแทบเป็นแทบตายที่จะเรียกร้องความสนใจจากผู้คนและ
โน้มน้าวให้พวกเขาเชื่อว่าฉันถูกใส่ร้าย แต่ไม่มีใครอยากฟังเธอ เพราะตอนนี้
คนในราชวังโมรอยกำลังวุ่นอยู่กับการเตรียมงานพระศพของทาเทียนาซึ่งแสน
วิจิตรงดงาม การตายของคนในราชวงศ์นั้นเป็นเรื่องใหญ่โต โมรอยกับแดมเพียร์...
หรือลูกครึ่งแวมไพร์อย่างฉัน...พากันเดินทางมาจากทั่วโลกเพื่อชมพิธีอสังการนี้
ให้เป็นบุญตา มีทั้งอาหาร ดอกไม้ การตกแต่ง แม้กระทั่งนักดนตรี...เรียกได้
ว่าจัดเต็ม ถ้าทาเทียนาอภิเษกสมรส ฉันคิดว่าพิธีคงไม่สวยงามขนาดนี้ด้วยซ้ำ
กิจกรรมและอะไรต่อมิอะไรทำให้ไม่มีใครสนใจเรื่องของฉันแล้ว พวกเขาสนใจ
ว่าฉันติดคุกและไม่สามารถฆ่าใครได้อีก ฆาตกรของทาเทียนาถูกจับได้แล้ว ถูก
กรรมตามสนอง ปิดคดี

ก่อนที่ฉันจะมองเห็นชัดว่าลิซซาอยู่ที่ไหน เสียงอะอะที่คุกทำให้ฉันสะดุ้ง
กลับมา มีคนเข้ามาในนี้และกำลังเจรจาขอเจอฉันกับองค์กรที่เฝ้าอยู่ นี่คือ
แขกคนแรกที่เข้ามาเยี่ยมฉันตลอดหลายวันมานี้ หัวใจฉันเต้นตึกๆ และฉัน
ก็กระโจนไปเกาะลูกกรงโดยหวังว่าใครก็ตามที่มาจะบอกฉันว่าทั้งหมดนี้คือเรื่อง
เข้าใจผิดอย่างมหันต์

แต่แขกของฉันไม่เชิงเป็นคนที่ฉันคาดหวังเอาไว้

"ตาแก่" ฉันกล่าวด้วยความละหើใจ "มาทำอะไรที่นี่นะ"

เอบบ์ มาซูร์ยืนต่อหน้าฉัน เขาดูโดดเด่นเหมือนเคย นี่เป็นกลางฤดูร้อน...
อากาศทั้งร้อนทั้งชื้นเพราะเราอยู่กลางเขตชนบทของรัฐเพนซิลเวเนีย แต่นั่น
ไม่ได้ทำให้เขาเลิกสวมชุดสูทเต็มยศ แดมเป็นสูทหรูหราอีกด้วย สิ่งตัดมาอย่างดี
ตกแต่งด้วยเนกไทผ้าไหมสีม่วงสดใสบนผ้าพันคอสีเดียวกันซึ่งดูแล้วจะเยอะไป
ไหน เครื่องประดับทำจากทองคำสะท้อนแสงแวววาวติดกับผิวสีคอนข้างคล้ำ และ
เขาดูเหมือนเพิ่งตัดเล็มเคราสีดำสั้นๆ ของเขามาเมื่อไม่นาน เอบบ์เป็นโมรอย
และแม้ว่าเขาจะไม่ใชราชันนิกุล เขาก็มีอิทธิพลมากพอที่จะเป็นได้

เขายังเป็นพ่อของฉันอีกด้วย

"ก็พ่อเป็นทนายของลูกนี่" เขาตอบอย่างอารมณ์ดี "ก็ต้องมาให้คำแนะนำทางกฎหมายสิ"

"ใครเป็นทนายกัน" ฉันเตือนความจำเขา "แถมคำแนะนำครั้งสุดท้ายนั้นก็ไม่เห็นจะได้เรื่อง" ฉันใจร้ายกับเขามาก เพราะแม้ว่าเอบบ์จะไม่จบด้านกฎหมายมา แต่ก็พยายามแก้ต่างให้ฉันที่การไต่สวน เห็นชัดว่าตั้งแต่ฉันถูกขังและกำลังจะถูกพิจารณาคดี ผลของการไต่สวนออกมาไม่ดีเท่าไร แต่ระหว่างที่อยู่เดี่ยวๆ คนเดียว ฉันก็ตระหนักได้ว่าเขาพูดถูกอยู่อย่าง ไม่ว่าทนายจะเก่งกาจมาจากไหนก็ช่วยฉันไม่ได้หรอก ฉันต้องยกความดีความชอบให้เขาที่อุตส่าห์ยื่นมือเข้ามาช่วยทั้งๆ ที่รู้อย่างใจก็แพ้ ถึงเราจะมีความสัมพันธ์ที่ประหลาด ฉันก็ยังไม่แน่ใจอยู่ดีว่าทำไมเขาถึงช่วย สมมติฐานที่ใหญ่ที่สุดของฉันก็คือ เขาไม่ไว้ใจพวกราชินีกุลและเขารู้สึกต้องรับผิดชอบในฐานะพ่อ เรียงลำดับประมาณนั้น

"พ่อทำได้สมบูรณ์แบบ" เขาแย้ง "ในขณะที่คำพูดรีหูของลูกที่บอกว่า 'ถ้าฉันเป็นฆาตกร' ไม่ได้ช่วยอะไรเราเลย การใส่ภาพนั้นเข้าไปในหัวของผู้พิพากษาไม่ใช่เรื่องฉลาดที่สุดที่ลูกทำลงไป"

ฉันไม่สนใจคำพูดเห็บแหมพลงยกแขนขึ้นมากอดอก "แล้วตกลงคุณมาทำอะไรที่นี่ ฉันรู้ว่าไม่ได้มาเพราะลัญจาทฎณาคือความเป็นพ่อแน่ๆ คนอย่างคุณไม่ทำอะไรโดยไม่มีเหตุผล"

"แหงล่ะ ก็ถ้าไม่มีเหตุผลจะทำไปทำไม"

"อย่ามาเริ่มวนตรรกะแถวนี้นะ"

เขาขยับตา "ไม่ต้องอธิบายหรอก ถ้าลูกขยันและตั้งใจ ลูกก็อาจจะสืบทอดตรรกะที่แสนวิเศษจากพ่อได้สักวันหนึ่ง"

"เอบบ์" ฉันเตือน "เข้าเรื่องซะที"

"ก็ได้ๆ" เขากล่าว "พ่อมาเพื่อบอกลูกว่าการพิจารณาคดีของลูกอาจเลื่อนขึ้นมา"

"อะ...อะไรนะ นั่นเป็นข่าวดีมากเลย!" อย่างน้อยฉันก็คิดอย่างนั้น แต่สีหน้า

Vampire Academy 6

ของเขา กลับบอกอีกอย่าง ครั้งสุดท้ายที่ได้ข่าว การพิจารณาคดีของฉันอาจต้องรอนานเป็นเดือนๆ แต่คิดว่าตัวเองจะต้องติดคุกนานขนาดนั้น อากากรกลัวที่แคบก็กำเรีบขึ้นมาอีก

"โรส ลูกคงรู้ว่าการพิจารณาคดีจะเหมือนกับการไต่สวนไม่มีผิดเพี้ยนหลักฐานเดิมและผลการตัดสินที่บอกว่าลูกผิด"

"ใช่ค่ะ แต่มันต้องมีอะไรสักอย่างที่เราทำได้ก่อนหน้านั้นสิ จริงไหมหาหลักฐานมาลบล้างความผิดให้ฉันอะไรแบบนั้น" ทันใดนั้นเองฉันก็นึกได้ขึ้นมาว่าปัญหาคืออะไร "ตอนที่คุณบอกว่า 'เลื่อนขึ้นมา' เรากำลังพูดถึงเลื่อนขึ้นมาแค่ไหน"

"เอาจริงๆ เลยนะ พวกเขาอยากให้เกิดขึ้นทันทีหลังจากราชาหรือราชินีองค์ใหม่ได้รับการแต่งตั้ง แบบว่าเป็นส่วนหนึ่งของงานเฉลิมฉลองการขึ้นครองราชย์"

เขาทำเสียงที่เล่นทีจริง แต่ขณะที่ฉันจ้องตาสีเข้มของเขา ฉันก็มองเห็นความหมายที่แท้จริง เสียงคำนวนต่อกแตกดังอยู่ในหัว "พิธีศพคือสัปดาห์นี้ และการเลือกตั้งก็เกิดขึ้นหลังจากนั้นทันที...คุณกำลังบอกว่าฉันอาจขึ้นศาลและถูกตัดสินภายในสองสัปดาห์อย่างนั้นหรือ"

เอบบ์พยักหน้า ฉันโผไปที่ตู้ลูกกรงอีกครั้ง หัวใจเต้นโครมครามอยู่ในอก "สองสัปดาห์เนี่ยนะ พุดจริงหรือเปล่า"

เมื่อเขาบอกว่าการพิจารณาคดีจะถูกเลื่อนขึ้นมา ฉันนึกว่าอาจจะเป็นภายในหนึ่งเดือน ให้ฉันมีเวลาพอที่จะหาหลักฐานใหม่ จะทำแบบนั้นได้ยังไงฉันเองก็ยังไม่รู้แน่ชัด แต่ที่แน่ๆ คือตอนนี้ฉันแทบไม่เหลือเวลาแล้ว สองสัปดาห์ไม่พอหรอก ยิ่งในรั้วยังมีกิจกรรมมากขนาดนี้ เมื่อสักครู่ฉันหงุดหงิดที่ตัวเองอาจจะต้องติดคุกอีกนาน พอมาตอนนี้ฉันกลับเหลือเวลาน้อยนิด และคำตอบต่อคำถามถัดไปของฉันก็ยิ่งทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงกว่าเดิม

"นานแค่ไหนคะ" ฉันถามโดยพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น "หลังจากตัดสินโทษฉันแล้ว นานแค่ไหน...กว่าพวกเขาจะทำตามคำตัดสิน"

ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองสืบทอดอะไรมาจากเอบบ์บ้าง แต่ดูเหมือนว่าเราจะมิ

ลักษณะเหมือนกันอยู่อย่าง นั่นคือการบอกข่าวร้ายได้หน้าตาเฉย

"น่าจะทันที"

"ทันที" ฉันทอยกรุดจนแทบจะนั่งลงไปบนเตียง แล้วสารอะดรีนาลินก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกระลอก "ทันทีนั่นหรือ แปลว่าอีกสองสัปดาห์ ในอีกสองสัปดาห์ ฉันทอาจจะ...ตาย"

เพราะนั่นคือสิ่ง...สิ่งที่ฉันคิดเอาไว้แล้วตั้งแต่ตอนที่รู้ชัดเจนว่ามีคนจัดฉากใส่ร้ายฉันด้วยหลักฐานอันแน่นหนา คนที่ปลงพระชนม์ราชินีจะไม่ติดคุก แต่จะถูกประหาร มีอาชญากรรมไม่ใช่ว่าในหมู่โมรอยและแดมเพียร์ที่จะได้รับโทษแบบนั้น เราพยายามทำให้กระบวนการยุติธรรมของเรามีอารยะ แสดงให้เห็นว่าเราสูงส่งกว่าสไตรกอยผู้กระหายเลือด แต่อาชญากรรมบางอย่างก็สมควรได้รับ ความตายเป็นบทลงโทษในมุมมองด้านกฎหมาย คนบางจำพวกก็สมควรตายเช่นกัน เช่น พวกฆาตกรชายชาติ เมื่อเข้าใจแจ่มแจ้งถึงอนาคตของตัวเองแล้วฉันก็รู้สึกสิ้นท้อและน้ำตาปรี่มๆ จะไหลออกมาให้ได้

"นั่นไม่ถูกต้อง!" ฉันทบอกเอบบ์ "มันไม่ถูกต้อง คุณก็รู้!"

"ไม่สำคัญหรอกว่าพ่อจะคิดยังไง" เขาพูดอย่างใจเย็น "พ่อแค่พูดข้อเท็จจริงออกมา"

"สองสัปดาห์" ฉันทพูดซ้ำ "ฉันจะทำอะไรได้ภายในสองสัปดาห์ ฉันหมายความว่า...คุณมีเบาะแสบางอย่างใช่ไหม หรือ...หรือ...คุณจะทำอะไรได้ก่อนถึงเวลา เพราะคุณถนัดเรื่องแบบนั้นอยู่แล้ว" ฉันทปล้ำออกมาและรู้ว่ามันฟังดูลนลานและสิ้นหวัง ก็แหงล่ะ นั่นเป็นเพราะฉันกำลังลนลานและสิ้นหวัง

"มันคงยากที่จะทำอะไรให้ได้ผลสำเร็จมากนัก" เขาอธิบาย "วังกำลังรุ่นวายอยู่กับพิธีศพและการเลือกตั้ง อะไรๆ กำลังสับสนอลหม่าน...ซึ่งก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย"

ฉันรู้เกี่ยวกับการเตรียมการเหล่านั้นผ่านสายตาของลิซซา ฉันเห็นแล้วว่ามันเริ่มที่จะโกลาหลแค่ไหน การค้นหาหลักฐานท่ามกลางความสับสนแบบนี้ไม่ใช่แค่ยาก แต่เรียกว่าเป็นไปได้เลยต่างหาก

สองสปีดาร์ สองสปีดาร์ และฉันอาจจะตาย

"ไม่ได้" ฉันบอกเออบบี้ด้วยเสียงสิ้นเครือ "ฉันไม่...สมควรจะตายแบบนี้"

"ไอ้" เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง "ลูกรู้หรือว่าตัวเองควรจะตายยังไง"

"ในสนามรบไงล่ะ" น้ำตาหยาดหนึ่งแอมไหลออกมาจนได้ และฉันก็รีบปาดมันทิ้ง ฉันรักษาภาพหญิงแกร่งเสมอมา แล้วก็ยังไม่อยากให้ภาพนั้นแตกเพลงไม่ใช่ตอนที่ซึ่งภาพหญิงแกร่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด "ในการต่อสู้ ปกป้องคนที่ฉันรัก ไม่ใช่...ไม่ใช่ถูกตัดสินประหารชีวิตอะไรแบบนี้"

"นี่ก็เป็นการต่อสู้เหมือนกัน" เขารำพึง "แค่ไม่ใช่การต่อสู้ทางกาย สองสปีดาร์ก็ยังเป็นสองสปีดาร์ มันแย่มาก ก็แหมอยู่ แต่ก็ดีกว่าหนึ่งสปีดาร์นะ และไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ หลักฐานใหม่อาจจะโผล่ขึ้นมา ลูกแค่ต้องรอดู"

"ฉันเกลียดการรอกอย ไอ้ห้องนี้...มันเล็กมาก ฉันหายใจไม่ออก มันจะฆ่าฉันก่อนเพชรฆาตจะลงมือ"

"พ่อไม่คิดอย่างนั้นหรอก" สีหน้าของเออบบี้ยังสงบเยือกเย็น ไร้แววเห็นใจ "ฉันรักลูกให้ดีซัดๆ" "ลูกต่อสู้กับสไตรกอยเป็นฝูงได้โดยไม่มีอัน แต่กลับทนห้องเล็กๆ ไม่ได้เนี่ยนะ"

"มันเป็นมากกว่านั้น! ที่นี้ฉันต้องรอกอยแต่ละวันในห้องรูกูหนูนี้ นาฬิกากำลังนับถอยหลังไปสู่ความตายของฉันและแทบไม่มีหนทางที่จะหยุดมันได้"

"บางครั้งการทดสอบความแข็งแกร่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราก็คือสถานการณ์ที่ดูเหมือนไม่มีอันตรายชัดเจน บางครั้งการเอาตัวรอดคือสิ่งที่ยากที่สุด"

"โอ ไม่นะ ไม้" ฉันถอยหนีพร้อมกับเดินวนไปวนมาเป็นหนูติดจัน "อย่ามาสอนบทเรียนสูงส่งอะไรตอนนี่ คุณพูดเหมือนดิมิทรีตอนที่เขาเคยสอนบทเรียนชีวิตอันลึกซึ้งให้ฉันฟังเลย"

"เขาเคยรอดจากสถานการณ์เดียวกันนี้ และเขากำลังรอดจากสิ่งอื่นๆ ด้วยเช่นกัน"

ดิมิทรี

ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบจิตสงบใจก่อนตอบ ก่อนเกิดเหตุฆาตกรรม

แสนวุ่นวายนี้ ดิมิทรีคือปัญหายุ่งยากที่สุดในชีวิตของฉัน เมื่อหนึ่งปีก่อน...แม้จะดูเหมือนชาติที่แล้ว...เขาเป็นครูฝึกของฉันในโรงเรียนมัธยมปลาย ฝึกฝนฉันให้เป็นอย่างดีแถมเพียรผู้ปกป้องโมรอย เขาทำเรื่องนั้นสำเร็จ...และทำเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย เราตกหลุมรักกันซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม เราพยายามประคับประคองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนในที่สุดก็ค้นพบหนทางที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน แต่ความหวังนั้นกลับมีดับลงเมื่อเขาถูกกัดและกลายเป็นสไตรกอย มันเป็นฝันร้ายในความจริงของฉัน หลังจากนั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ที่ไม่มีใครเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ลิซซาใช้เวทจิตวิญญาณเปลี่ยนเขากลับมาเป็นแอมเพียร์ดั้งเดิม แต่โชคไม่ดีที่อะไรๆ ไม่ได้กลับมาเป็นเหมือนก่อนการโจมตีของสไตรกอยสักเท่าไร

ฉันทำตาเขียวใสเออเบบ "ดิมิทรีรอดมาได้ก็จริง แต่เขาเครียดกับเรื่องนั้นมาก! ตอนนี้ก็ยังเครียดอยู่ ในทุกๆ เรื่อง"

ความหนักอึ้งของการกระทำอันชั่วร้ายที่เขาทำลงไปในฐานะสไตรกอยยังคงตามหลอกหลอนเขา เขอภัยให้ตัวเองไม่ได้และสาบานว่าเขาไม่สามารถรักใคร่ได้อีกแล้ว การที่ฉันคบหากับเอเดรียนก็ไม่ได้ช่วยเรื่องนี้เช่นกัน หลังจากพยายามอย่างไร้ผลอยู่หลายครั้ง ฉันก็ยอมรับว่าดิมิทรีกับฉันจบกันแล้วจริงๆ ฉันก้าวต่อไปโดยหวังว่าฉันกับเอเดรียนจะมีความสัมพันธ์ที่จริงจังได้

"ใช่" เออเบบแค้นตอบ "เขาเป็นคนเครียด แต่ภาพลูกน่ะคือความสุขและความสดใส"

ฉันถอนหายใจ "บางครั้งการคุยกับคุณก็เหมือนคุยกับตัวเองเลย น่ารำคาญชะมัด มีเหตุผลอะไรอีกไหมที่คุณมาที่นี่ นอกจากมาบอกข่าวร้ายนั้น ถ้าไม่รู้ ฉันคงจะมีความสุขกว่านี้"

ฉันไม่สมควรตายแบบนี้ ฉันไม่สมควรเจออะไรแบบนี้ ความตายของฉันไม่ใช่กำหนดนัดที่ถูกจดไว้ด้วยดินสอบนปฏิทิน

เขายักไหล่ "พ่อแค่อยากเห็นหน้าลูก แล้วก็มาดูความเป็นอยู่"

ใช่ ฉันตระหนักว่าเขาทำอย่างนั้นจริงๆ สายตาของเออเบบมักจะหวัดกลับมาจ้องตาฉันอยู่เรื่อยๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาสนใจฉัน การถกเถียงกันของ

Vampire Academy 6

เราไม่ได้ทำให้พวกองค์กรกึ่งฆราวาส แต่หลายครั้ง ฉันเห็นสายตาของเอบบ์มองไปรอบๆ เพื่อสังเกตโถงทางเดิน ห้องซังของฉัน และรายละเอียดอะไรก็ตามที่เขาเห็นว่าน่าสนใจ เอบบ์ไม่ได้ฉายา*ซเมย์*หรือ*สรวพิษ*มาแม้ว่า เขามักจะคำนวณ มักมองหาความได้เปรียบ ดูเหมือนว่านิสัยชอบวางแผนบ้าง ของฉันจะสืบมาโดยสายเลือด

"แล้วก็มาช่วยเป็นเพื่อนแก้เหงาด้วย" เขายิ้มพร้อมกับส่งนิตยสารสองเล่ม และหนังสืออีกเล่มที่หยิบไว้ได้แขนลอดซึกรงเข้ามา "นี่อาจจะทำให้อะไรดีขึ้น" ดีขึ้น

ฉันไม่คิดว่าความบันเทิงชนิดไหนจะทำให้การนับถอยหลังสองสัปดาห์สู่วันตายของฉันดีขึ้นมาได้ นิตยสารเน้นเรื่องแฟชั่นกับทรงผม ส่วนหนังสือคือเรื่อง *ท่านเคานต์ มองเต คริสโต* ฉันขมขื่นขึ้นเพราะอยากจะปล่อยมุกขำๆ อยากรทำอะไรสักอย่างเพื่อบรรเทาความตึงเครียดของสถานการณ์

"ฉันดูหนังเรื่องนี้แล้ว การใช้สัญลักษณ์อย่างชาญฉลาดของคุณไม่ได้ฉลาดขนาดนั้นหรอก นอกเสียจากว่าคุณจะซ่อนเอกสารอะไรไว้ข้างใน"

"หนังสือยอมดีกว่าภาพยนตร์เสมอ" เขาเริ่มหันหลังกลับ "เราอาจถกงานวรรณกรรมด้วยกันครั้งหน้า"

"เดี๋ยวก่อน" ฉันโยนหนังสือพวกนั้นลงบนเตียง "ก่อนที่คุณจะไป...สำหรับเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้น ไม่มีใครพูดเลยว่าตกลงใครเป็นคนฆ่าพระองค์" เมื่อเอบบ์ไม่ตอบทันที ฉันก็มองเขาด้วยสายตาคมกริบ "คุณเชื่อว่าฉันไม่ใช่คนทำใช่ไหม" เท่าที่รู้ เขาคิดว่าฉันผิดและแค่พยายามจะช่วยเหลือ เพราะเขาเป็นคนอย่างนั้น

"พ่อเชื่อว่าลูกสาวผู้น่ารักของพ่อฆ่าคนได้" เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด "แต่ไม่ใช่คนนั้น"

"นั่นใครทำ"

"เรื่องนั้น" เขากล่าวก่อนจะเดินจากไป "คือสิ่งที่พ่อกำลังสืบอยู่"

"แต่คุณเพิ่งบอกว่าเราไม่เหลือเวลาแล้ว! เอบบ์!" ฉันไม่ยอมให้เขาไป ฉันไม่ยอมอยู่ตามลำพังกับความหวาดกลัว "มันไม่มีทางแก้ไขเรื่องนี้"

"แต่จำสิ่งที่พ่อพูดในห้องพิจารณาคดีเอาไว้ให้ดี" เขาตะโกนตอบกลับมาก

เขาหลับสายตาไปแล้ว และฉันก็นั่งลงบนเตียงเพื่อนึกย้อนกลับไปยังวันนั้นที่ศาล ในช่วงท้ายของการไต่สวน เขาบอกฉัน...อย่างค่อนข้างแน่วแน่...ว่าฉันจะไม่ถูกประหาร หรือแม้กระทั่งขึ้นศาลเพื่อฟังคำตัดสิน เอบบี้ มาซูรีไม่ใช่คนลึกลับอะไรหรอก แต่ฉันเริ่มจะคิดว่าแม้แต่คนอย่างเขาก็มีขีดจำกัด โดยเฉพาะในยามนี้ที่ตารางเวลาของเราถูกปรับเปลี่ยน

ฉันหยิบกระดาษขยับๆ แผ่นนั้นขึ้นมามากลึ่ดูอีกครั้ง ใ้ฉันก็มาจากศาลเช่นกัน แอมโบรสซึ่งเป็นทั้งคนรับใช้และเป็นกิ๊กของทาเทียนาแอบส่งให้ฉันอย่างลับๆ ล่อๆ

โรส

ถ้าเจ้ากำลังอ่านจดหมายฉบับนี้นั้นหมายความว่าบางสิ่งที่เลวร้ายได้เกิดขึ้นแล้ว เจ้าอาจจะเกลียดเราซึ่งเราไม่โทษเจ้าหรอก เราได้แต่ขอให้เจ้าเชื่อว่าสิ่งที่เราทำกับกฎหมายลตอายุนั้นยังดีต่อคนของเจ้ามากกว่าสิ่งที่คนอื่นวางแผนเอาไว้ มีโมรอยบางกลุ่มอยากจะทำบั้งคับแคมเพียร์ทุกคนให้ทำงานรับใช้ไม่ว่าพวกเขาจะต้องการหรือไม่ด้วยการใช้อำนาจจิต กฎหมายลตอายุช่วยเหลือข้อเสนอแนะเอาไว้ได้

ยังไงก็ตามเราเขียนถึงเจ้าเพื่อบอกความลับบางอย่างที่เจ้าต้องทำให้ถูกต้องนี่เป็นความลับที่เจ้าควรบอกให้น้อยคนที่สุด วาซิลิซาจำเป็นต้องได้ที่นั่งของเธอในสภา และมันเป็นไปได้ เธอไม่ใช่ตราโกเมียร์คนสุดท้าย ยังมีชีวิตอื่น ลูกนอกสมรสของเอริค ตราโกเมียร์ เราไม่รู้อะไรมากไปกว่านี้ แต่ถ้าเจ้าหาถูกชายหรือถูกสาวคนไหนเจอ เจ้าจะทำให้วาซิลิซามีอำนาจอย่างที่เธอสมควรจะมีไม่ว่าเจ้าจะมีชื่อเสียงหรืออารมณ์รุนแรงแค่ไหน แต่เจ้าคือคนเดียวที่เราารู้สึกว่าสามารถจัดการเรื่องนี้ได้ อย่ารอช้าที่จะดำเนินการ

ทาเทียนา อิวาซคอฟ

ถ้อยคำเหล่านี้ยังไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ที่ฉันอ่านมันไปเป็นร้อยรอบ และคำถามที่ผุดขึ้นมาระหว่างอ่านก็ยังคงเหมือนเดิม นี่เรื่องจริงหรือเปล่า ทาเทียนา

Vampire Academy 6

เป็นคนเขียนจริงๆ นะเธอ ถึงแม้ว่าพระองค์จะแสดงความเป็นปฏิปักษ์อย่างชัดเจน แต่ก็ไว้ใจฉันพอที่จะบอกข้อมูลอันตรายนี้ขึ้นเธอ ชาวโมรอยมีสิบสองราชวงศ์สำหรับตัดสินใจเรื่องสำคัญแทนโมรอยทั้งหมด แต่ถึงอย่างนั้น ตอนนี้นำพวกเขาก็มีแค่สิบเอ็ด เพราะลิซซาเป็นคนสุดท้ายของตระกูล และถ้าไม่มีสมาชิกคนอื่นในราชวงศ์ตราโกเมียร์ กฎหมายของโมรอยระบุเอาไว้ว่าเธอไม่มีอำนาจที่จะนั่งและออกเสียงในสภาซึ่งคอยตัดสินใจเรื่องต่างๆ แทนเรา ตอนนี้นำการออกกฎหมายแย่ๆ ขึ้นมาแล้ว และถ้าข้อความในกระดาษแผ่นนี้เป็นความจริง กฎหมายเลวร้ายในเรื่องอื่นๆ ก็จะทยอยตามมา ลิซซาสามารถต่อต้านกฎหมายเหล่านั้นได้ และใครบางคนจะไม่สบอารมณ์ ใครคนนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกเขาเต็มใจจะฆ่า

ตราโกเมียร์อีกคน

ตราโกเมียร์อีกคนหมายความว่าลิซซาจะมีสิทธิ์ออกเสียง อีกหนึ่งเสียงในสภาสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้มากมาย มันเปลี่ยนแปลงโลกของโมรอยได้เลย มันเปลี่ยนแปลงโลกของฉันได้ด้วย อย่างเช่น การตัดสินใจฉันมีความผิดหรือไม่ และที่แน่ๆ มันเปลี่ยนแปลงโลกของลิซซาได้ ตลอดเวลาฉันเชื่อว่าเธอหัวเดียวกระเทียมลีบ แต่...ฉันก็ไม่มั่นใจนักว่าเธอจะเต็มใจต้อนรับพี่น้องต่างมารดาหรือเปล่า ฉันยอมรับว่าพ่อของฉันเป็นอันธพาล แต่ลิซซาเกิดทุนพ่อของเธอเสมอมา และเชื่อว่าเขาประเสริฐที่สุด ชาวนี้นำจะทำให้เธอซ็อก และแม้ว่าฉันจะฝึกฝนมาทั้งชีวิตเพื่อปกป้องเธอจากภัยคุกคามทางกาย ฉันก็ซักจะคิดว่าเธอควรได้รับความคุ้มครองในด้านอื่นๆ ด้วย

แต่ก่อนอื่นฉันจำเป็นต้องรู้ความจริง ฉันจำเป็นต้องรู้ว่าข้อความนี้มาจากที่ไหนมาจริงหรือเปล่า ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าฉันหาคำตอบได้ แต่ฉันต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

เฮ้อ เหน่า ใช่ว่าตอนนี้ฉันจะมีอย่างอื่นให้ทำเสียเมื่อไร

ฉันลุกขึ้นจากเตียงและยื่นหันหลังให้ซีกรงเพื่อจ้องเขม็งไปยังผนังห้องและใช้มันเป็นจุดโฟกัส ฉันเตรียมตัวเตรียมใจด้วยการบอกตัวเองว่าฉันเข้มแข็งพอที่

จะควบคุมมันได้ จากนั้นก็ปลดกำแพงจิตที่สร้างไว้ในจิตใจได้สักทีตลอดเวลาลง
ความกดดันมหาศาลหลุดลอยออกไปราวกับอากาศที่หนีออกจากลูกโป่ง
แล้วทันใดนั้นเอง ฟีก็รายล้อมฉันเต็มไปหมด

บทที่ 2

มันน่าสยดสยองเหมือนเช่นทุกครั้ง ทั้งใบหน้า หัวกะโหลก โปรงแสงบ้าง เรื่องแสงบ้าง ป่วนเบี่ยนนวนเวียหนอยุโรปตัว พวกเขาถูกดึงดูดให้เข้ามาใกล้ฉัน กรูกันเข้ามาราวกับว่ามีเรื่องอยากพูดด้วยมากเหลือเกิน และจริงๆ แล้วพวกเขาก็ยังมีเรื่องอยากพูด ญาติที่ขี้ขี้ยังอ้อยอิ่งอยู่ในโลกนี้มีความทรมานทรมาน เป็นดวงวิญญาณที่ยังมีเหตุผลให้ไปสู่อุบัติไม่ได้ ตอนลิซซานำฉันกลับมาจากความตาย ฉันเก็บสายใยเชื่อมโยงกับโลกของพวกเขาเอาไว้ด้วย แล้วฉันก็ต้องพยายามอย่างหนัก และควบคุมตัวเองให้ดีกว่าจะรู้ว่าวิธีที่กันผีที่ตามหลอกหลอนฉันพวกนี้ออกไปปกติแล้วเซตอาคมซึ่งปกป้องวังของโมรอยจะคอยกันผีพวกนี้ให้อยู่ห่างๆ ฉัน แต่ครั้งนี้ ฉันอยากให้พวกเขาไปที่นี้ การเปิดทางให้พวกเขา เชื่อเชิญพวกเขาเข้ามา... มันเป็นเรื่องอันตราย

มีบางอย่างบอกฉันว่าถ้าจะมีผีที่หาความสงบไม่ได้สักตัว ก็ต้องเป็นราชาินีที่ถูกปลงพระชนม์บนแท่นบรรทมของตัวเองนั่นแหละ ฉันไม่คุ้นกับใบหน้าใครเลยในกลุ่มนี้ แต่ยังไม่ยอมถอดใจ

"ทาเทียนา" ฉันพิมพ์พาลงกำหนดความคิดไปที่ใบหน้าของอดีตองค์ราชาินี "ทาเทียนา มาหาฉันหน่อย"

ฉันเคยเรียกผีตัวหนึ่งมาได้ง่ายๆ เขาชื่อเมลสัน เพื่อนของฉันที่ถูกสไตรคอยฆ่าตาย แม้ทาเทียบากับฉันจะไม่สนิทสนมกันเหมือนฉันกับเมลสัน แต่เราก็มีสิ่งเชื่อมโยงกัน ช่วงขณะหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย มีเพียงใบหน้าพราวเลืองกลุ่มเดิมที่วนเวียนอยู่รอบกายภายในคุก พอฉันเริ่มท้อใจ รู่ๆ พระองค์ก็ปรากฏตัวให้เห็น

พระองค์ยืนอยู่ในชุดเดิมที่ถูกสังหาร ชุดนอนยาวกับเสื้อคลุมอาบเลือดสีของเธอซีดจางและกะพริบวิบไหวเหมือนจอโทรทัศน์ที่ทำงานไม่ปกติ ถึงอย่างนั้นมงกุฎบนศีรษะกับทำยีนสง่างามก็ทำให้พระองค์ดูเป็นราชินีอย่างที่ฉันจำได้ เมื่อพระองค์ปรากฏตัว พระองค์ไม่พูดอะไรเลย แค่จ้องมองมาเฉยๆ สายตาคำมีดทะลุเข้ามาในดวงวิญญาณของฉัน แล้วความรู้สึกกลับสนบสนนเปก้กขมวดแน่นอยู่ในอก ปฏิภิกิริยาที่ฉันมักจะสัมผัสเมื่ออยู่ใกล้ทาเทียบานอันได้แก่ความโกรธและความขุ่นเคืองลุกวาบขึ้นมา จากนั้นก็มีกระแสคลื่นแห่งความสงสารเข้ามาปะปนซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว จะใครก็ตามไม่ควรจบชีวิตเช่นเดียวกับพระองค์

ฉันลั้งเลเพราะเกรงว่าพวกองค์กรักจะได้อินเสียงฉัน แต่ฉันลั้งลทรณ์ใจว่าความดังของเสียงไม่สำคัญหรอก และองค์กรักพวกนั้นก็ไม่มีทางเห็นสิ่งที่ฉันเห็น ฉันจึงชูกระดาษแผ่นนั้นขึ้น

"พระองค์เป็นคนเขียนไอนี้หรือเปล่า" ฉันพูดเสียงแผ่ว "มันเป็นความจริงหรือเปล่า"

พระองค์ยังคงจ้องนิ่งเช่นเดิม ผีของเมลสันก็มีพฤติกรรมแบบนี้เหมือนกัน การเรียกคนตายให้มาหาที่เรื่องหนึ่ง การสื่อสารกับพวกเขานั้นเป็นอีกเรื่องโดยสิ้นเชิง

"ฉันต้องรู้ค่ะ ถ้ามีตราโกเมียร์อีกคน ฉันจะหาให้เจอ" ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความจริงที่ว่าฉันไม่อยู่ในสภาพที่จะตามหาอะไรหรือใครได้ "แต่พระองค์ต้องบอกฉัน นี่ใช่ลายมือพระองค์ไหม เป็นเรื่องจริงไหม"

มีเพียงสายตาเกรี้ยวกราดที่มองตอบมา ฉันซักจะหงุดหงิดมากขึ้นและความกดดันจากวิญญาณเหล่านี้ก็ทำให้ฉันปวดศีรษะ ดูเหมือนว่าถึงตายไปแล้วทาเทียบานก็ยังกวนโมโหฉันได้เหมือนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

Vampire Academy 6

ฉันกำลังจะตั้งกำแพงจิตขึ้นมาอีกครั้งและผลักพวกมือออกไป ก็พอดีทาเทียนา ขยับตัวอย่างเล็กน้อยที่สุด มันเป็นการพยักหน้านิดๆ อย่างที่แทบสังเกตไม่เห็น จากนั้นนัยน์ตาแข็งกร้าวของพระองค์ก็เหลือบมองกระดาดในมือฉัน และเท่านั้นเอง พระองค์ก็หายวับไป

ฉันตั้งกำแพงขึ้นมาทันทีโดยรวบรวมสติปิดกั้นตัวเองจากเหล่าคนตาย อาการปวดหัวยังคงอยู่ แต่ใบหน้าพวกนั้นหายไปแล้ว ฉันนั่งจุ่มปีกลงบนเตียง พลางเหม่อมองแผ่นกระดาด ฉันได้คำตอบแล้ว กระดาดนี้เป็นของจริง ทาเทียนา เป็นคนเขียน แล้วฉันก็คิดว่าผีของพระองค์ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องโกหก

ฉันนอนเหยียดยาว วางศีรษะบนหมอนและรอให้อาการปวดตบุง น่ารำคาญนั้นหายไ้ จากนั้นฉันก็หลับตาลงและใช้ความผูกพันทางจิตย้อนกลับไปดูว่าลิซซา กำลังทำอะไรอยู่ ตั้งแต่ฉันถูกจับ ลิซซาเอาแต่วิ่งวอนและได้เถียงแทนฉัน ดังนั้นฉันจึงคิดว่าเธอคงจะทำอย่างเดิม แต่เธอกลับ...กำลังซื้อเสื้อผ้าใหม่

ฉันเกือบเคืองขึ้นมาเลยทีเดียวที่เพื่อนซี้หาความสุขใส่ตัวแบบนี้ จนกระทั่งฉันตระหนักว่าเธอกำลังมองหาชุดใส่ไปงานศพ เธออยู่ในร้านเสื้อผ้าซึ่งแอบอยู่ในชอกหนึ่งของวัง เป็นร้านที่ตัดชุดให้บรรดาราชาวศ์ทั้งหลาย แล้วฉันก็ต้องแปลกใจที่เห็นเอเดรียนอยู่กับเธอด้วย ใบหน้าหล่อเหลาแสนคุ่นดาช่วยบรรเทาความกลัวภายในใจของฉัน และเมื่อตรวจสอบความคิดของเธอแวบหนึ่ง ฉันก็เข้าใจว่าทำไมเธอมาที่นี่ เธอเป็นคนชวนเธอมาเองเพราะไม่อยากปล่อยให้ตามล่า

ฉันเข้าใจว่าทำไม เธออยู่ในสภาพเมามาย เป็นเรื่องมหัศจรรย์มากที่เขายังยืนไหว และอันที่จริงแล้วฉันเดาว่าผนังห้องที่เขาพึ่งอยู่ต่างหากที่ช่วยพยุงเขาไว้ไม่ให้ล้ม ผมสีน้ำตาลของเขาดูยุ่งเหยิง ไม่ได้ยุ่งอย่างมีสไตล์แบบที่เขามักจะทำ นัยน์ตาสีเขียวเข้มกลายเป็นแดงก่ำ เอเดรียนเป็นผู้ใช้ธาตุจิตวิญญาณเช่นเดียวกับลิซซา เขามีความสามารถที่เธอยังไม่มี นั่นคือการเข้าฝันคนอื่น ฉันทึ่งว่าเขาจะมาเยี่ยมฉันบ้างระหว่างที่ฉันอยู่ในคุก แต่ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงไม่มา แอลกอฮอลล์เป็นตัวสะกดธาตุจิตวิญญาณ บางครั้งมันก็ดี เพราะการใช้เวทจิตวิญญาณมากเกินไปจะก่อให้เกิดความดำมืดที่ทำให้ผู้ใช้เวทเสียสติ แต่การ

ทำตัวเมมาหย่าเปื่อยอยู่ทุกเมื่อเชียววันก็ไม่ดีต่อสุขภาพนักหรอก

การเห็นเขาผ่านสายตาของลิซซากระตุ้นความรู้สึกสับสนแทบจะรุนแรงพอๆ กับตอนที่เห็นทาเทียนา ฉันทึ่งสารเขา เพราะเห็นชัดว่าเขากังวลและเสียใจเรื่องฉันกับเหตุการณ์น่าตกใจที่เกิดขึ้นกับเราอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว แกรมเขายังสูญเสียท่านย่าที่เขารัก แม้ว่าพระองค์จะเป็นคนแข็งกระด้างก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้สึก...เหยียดหยามเขา มันอาจจะไม่ยุติธรรม แต่ฉันก็อดไม่ได้ ฉันหวังใยเขามากและเข้าใจที่เขาถลัดกลุ้ม แต่มันน่าจะมึวิธีรับมือกับการสูญเสียได้ดีกว่านี้ไหม พฤติกรรมของเขามันแทบจะดูขี้ขลาด เขาหนีปัญหาด้วยการเข้าไปหลบในขวดเหล้า ซึ่งเป็นอะไรที่ขัดกับนิสัยของฉันมาก ถ้าเป็นฉันนะเหรอ ฉันจะไม่ปล่อยให้ปัญหาเป็นฝ่ายมีชัยโดยไม่สู้สุดกำลัง

"ก่ามะเหย่เพคะ" เจ้าของร้านบอกลิซซาด้วยน้ำเสียงหนักแน่น หญิงโหมรอยเหยี่ยว่นคนนัยกชุดกระโปรงฟูฟ่องแขนยาวขึ้นมา "ตามประเพณี ผู้เดินในชบวนหลวงจะสวมชุดก่ามะเหย่"

นอกจากงานเอ็กเกริกอื่นๆ แล้ว พิธีศพของทาเทียนาจะมีคนเดินประภทโลงศพซึ่งจะมีตัวแทนมาจากแต่ละราชวงศ์ แน่หนอนว่าไม่มีใครรังเกียจที่ลิซซาเป็นตัวแทนราชวงศ์ของเธอ แต่การโหวตนะเหรอ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ลิซซามองชุดนั้น มันดูเหมือนชุดไปงานฮัลโลวีนมากกว่าจะเป็นชุดไปงานศพ "อากาศข้างนอกนั่นตั้งก้ำลึบองศา" ลิซซาบ่น "แล้วก็ชื้นด้วย"

"ประเพณีจำเป็นต้องมีการเสียสละเพคะ" หญิงคนนั้นกล่าวเสียงสูง "เช่นเดียวกับโศกนาฏกรรม"

เอเดรียนอ้าปากเหมือนจะเยาะเย้ยหรือพุดอะไรไม่เหมาะสมออกมาอย่างไม่ต้องสงสัย ลิซซารีบส่ายหน้าให้เขาแรงๆ ซึ่งทำให้เขาเงิบ "แล้วไม่มีแบบ...อ้อไม่รู้สิ ชุดแขนกุดอะไรแบบนี้แหละคะ"

หญิงคนชายทำตาโต "ไม่มีใครสวมสายเดี่ยวไปราชพิธีศพหรอกนะเพคะ มันไม่เหมาะสม"

"แล้วกางเกงขาสั้นล่ะ" เอเดรียนถาม "ใช้ได้ไหมถ้าสวมคู่กับเนกไท เพราะ

Vampire Academy 6

ผมจะใส่แบบนี้แหละ"

หญิงคนนั้นทำหน้าเหวอ ส่วนลิซซำมองเอเดรียนด้วยสายตารังเกียจ ไม่ใช่เพราะคำพูดของเขาหรอก เพราะเธอคิดว่ามันตลกดี แต่เป็นเพราะเธอเองก็ไม่ชอบที่เขาเมามาตลอดเวลอย่างนี้

"ยังงี้ก็ไม่มีใครปฏิบัติต่อฉันเหมือนราชินีจริงๆ อยู่แล้ว" ลิซซำกล่าวพลางหันไปมองชุดอื่นๆ "ไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำตัวเป็นราชินีชุดตอนนี้ เอาชุดสายเดี่ยวกับแขนสั้นมาดูหน่อยค่ะ"

หญิงคนชายทำหน้าเบ้ แต่ก็ทำตาม เธอไม่มีปัญหากับการแนะนำเสื้อผ้าให้พวกราชวงศ์ แต่ไม่กล้าสั่งให้พวกเขาทำหรือสวมอะไร นี่เป็นส่วนหนึ่งของระบบชนชั้นในโลกของเรา ขณะที่หญิงคนนั้นเดินตัดร้านไปหาชุดดังกล่าว แฟนของลิซซำกับอาของเขาก็เดินเข้ามาพอดี

ฉันคิดว่าคริสเตียน โอเซราคือคนที่เอเดรียนควรจะเป็นแบบอย่างการที่ฉันคิดอย่างนั้นนั่นเป็นเรื่องน่าตกใจมาก กาลเวลาได้เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ นับจากตอนที่ฉันเห็นว่าคริสเตียนเป็นแบบอย่างที่ดี แต่มันก็เป็นความจริง ฉันเฝ้ามองเขาอยู่กับลิซซำตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา คริสเตียนมีความแน่วแน่ ไม่สั่นคลอน เขาทำสิ่งที่เขาทำได้เพื่อช่วยเหลือเธอทั้งเรื่องการตายของทาเทียนาและเรื่องที่ผมถูกจับ จากสีหน้าของเขาในตอนี้ ดูเหมือนว่าเขามีข่าวสำคัญมาบอก

คุณอาผู้ตรงไปตรงมาของเขา ทาซา โอเซรา ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของความแกร่งและความสง่างามได้แรงกดดัน เธอเลี้ยงดูเขาหลังจากที่พ่อแม่ของเขาเปลี่ยนเป็นสไตรกอย...และทำร้ายเธอ ทั้งทาซาไว้กับรอยแผลเป็นบนใบหน้าข้างหนึ่ง โมรอยมักฟังพาลกะกำลังขององครักษ์ แต่หลังจากการโจมตีครั้งนั้น ทาซาก็ตัดสินใจที่จะทำทุกอย่างเอง เธอเรียนรู้การต่อสู้ ฝึกฝนการสู้ทั้งมือเปล่าและใช้อาวุธ เธอเก่งมากๆ และพยายามผลักดันให้โมรอยคนอื่นๆ เรียนการต่อสู้ด้วยเช่นกัน

ลิซซำปล่อยมือจากชุดที่เธอดูอยู่และหันไปหาคริสเตียนอย่างกระตือรือร้น นอกจากฉันแล้ว ไม่มีใครในโลกนี้ที่เธอไว้ใจมากไปกว่าเขา เขาเป็นที่พึ่งของเธอ

ตลอดเหตุการณ์ทั้งหมด

เขามองไปรอบๆ ร้าน ดูไม้เตี้ยเตี้ยที่รายล้อมไปด้วยชุดกระโปรง "พวกเธอกำลังช้อปปิ้งกันอยู่เหรอ" เขาถามพลางเหลือบมองจากลิซซาไปยังเอเดรียน "มั้งมั้งกันตามประสาผู้หญิงหรือไง"

"เฮ้ เสื้อผ้าใหม่ะมีประโยชน์นะ" เอเดรียนกล่าว "นอกจากนี้ ฉันพนันว่าเสื้อคล่องคอตึงเหมาะกับนายมากเลย"

ลิซซาไม่สนใจการโต้ตอบระหว่างหนุ่มๆ และพุ่งความสนใจไปที่พวกโอเชรา "มีข่าวอะไรเพิ่มเติมหรือคะ"

"พวกเราตัดสินใจว่าจะไม่ทำอะไร" คริสเตียนบอก เขาเหยียดยิ้มด้วยความรังเกียจ "หมายถึงไม่มีการลงโทษอะไรแบบนั้น"

ททาทายักหน้า "เราพยายามบอกพวกนั้นว่าเขาคิดว่าโรสตกอยู่ในอันตรายก็เลยกระโจนเข้าไปก่อนที่จะรู้ว่าจริง ๆ แล้วมันเกิดอะไรขึ้น"

หัวใจของฉันหยุดเต้น ดิมิทรี พวกเขากำลังพูดถึงดิมิทรี

ช่วงขณะหนึ่ง ใจของฉันไม่อยู่กับลิซซาอีกต่อไป ใจของฉันไม่อยู่ในคุก แต่ย้อนกลับไปยังวันที่ฉันถูกจับ ฉันกำลังทะเลาะกับดิมิทรีอยู่ในร้านอาหาร ตาหันเขาที่เขาไม่ยอมคุยกับฉัน อย่าวุ่นแต่สานต่อความสัมพันธ์ของเราเลย ฉันตัดสินใจในตอนนั้นว่าฉันกับเขาจบกัน เรื่องของเราจบลงไปแล้วจริงๆ และฉันจะไม่ปล่อยให้เขาฉีกทั้งหัวใจของฉันอีกต่อไป นั่นคือตอนที่พวกองค์กรฯเข้ามาล้อมจับฉัน และถึงแม้ดิมิทรีจะอ้างว่าช่วงเวลาที่เขาเป็นสไตรกอยทำให้เขาไม่สามารถรักได้อีก แต่เขาก็กลับตอบโต้รวดเร็วราวสายฟ้าเพื่อปกป้องฉัน เราไม่มีทางสู้จำนวนของอีกฝ่ายได้เลย แต่เขาไม่สนใจ สีหน้าของเขา...และการที่ฉันเข้าใจเขาอย่างน่ามหัศจรรย์...ได้บอกสิ่งที่ฉันจำเป็นต้องรู้ ฉันกำลังเผชิญหน้ากับภัยคุกคาม เขาต้องปกป้องฉัน

และเขาก็ปกป้องฉันจริงๆ เขาต่อสู้ราวกับเทพเหมือนสมัยที่อยู่โรงเรียนเซนต์วาลดีเมียร์ สมัยที่เขาสอนวิธีการต่อสู้กับสไตรกอยให้ฉัน เขาทำให้องค์กรฯในร้านอาหารแห่งนั้นหมดสติไปหลายคนอย่างที่คนคนเดียวไม่น่าจะสามารถทำได้

Vampire Academy 6

สิ่งเดียวที่หยุดเขาได้ก็คือการแทรกแซงของฉันทเอง ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วฉันก็เชื่อจริงๆ ว่าเขาจะลี้จมนลมหายใจสุดท้าย ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นหรือทำไมองค์กรนี้เป็นผู้อยากจับกุมฉัน แต่ฉันนึกคิดได้ว่าดิมิทริกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะทำให้ร้ายสถานะอันเปราะบางของตัวเองในรั้ววัง การที่สไตรกอเยกลับคืนสภาพเดิมนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อน และหลายคนยังไม่ไว้ใจเขา ฉันอ่อนนออนดิมิทริกให้หยุด เพราะกลัวในสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขามากกว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองโดยไม่เฉลียวใจเลยว่าอะไรกำลังรอฉันอยู่

เขามาฟังการไต่สวนของฉันทภายใต้การควบคุมขององค์กรฯ แต่ทั้งลิซซาและฉันไม่เห็นเขาตั้งแต่นั้นมา ลิซซาพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะลบล้างความผิดอะไรก็ตามให้เขาเพราะกลัวว่าทางนั้นจะจับเขาเข้ากรงขังอีกครั้ง ส่วนฉันนะเหรอ ฉันพยายามบอกตัวเองไม่ให้คิดมากเกินไปสำหรับสิ่งที่เขาทำ การจับกุมฉันทและความเป็นไปได้ที่จะต้องโทษประหารสำคัญกว่า แต่...ฉันก็ยังอดคิดไม่ได้ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้น ทำไมเขาถึงเสี่ยงชีวิตเพื่อฉัน มันเป็นการตอบโต้ต่อสิ่งคุกคามโดยสัญชาตญาณอย่างนั้นหรือ หรือเขาทำเพื่อลิซซาเพราะเขาสาบานเอาไว้ว่าจะช่วยเหลือเธอเพื่อตอบแทนที่เธอปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระ หรือเขาทำลงไปเพราะเขายังมีความรู้สึกให้แก่ฉัน

ฉันยังไม่รู้คำตอบ แต่การเห็นเขาเป็นแบบนี้ เป็นดิมิทริกผู้ดุดันเหมือนในอดีต มันได้ปลุกความรู้สึกที่ฉันพยายามกดเอาไว้ให้ลุกโหมขึ้นมา ฉันพยายามปลอบใจตัวเองว่าการเลิกรักใครสักคนนั้นต้องใช้เวลา ความรู้สึกที่คงค้างอยู่นั้นเป็นเรื่องธรรมชาติ โชคไม่ดีที่มันต้องใช้เวลานานหน่อยสำหรับการทำใจตัดขาดกับชายคนที่กระโจนเข้าสู่อันตรายเพื่อปกป้องเรา

ยังไงก็ตาม คำพูดของคริสเตียนกับทาลาทำให้ฉันมีความหวังเกี่ยวกับชะตากรรมของดิมิทริกมากขึ้น เพราะไม่ใช่ฉันคนเดียวที่เดินหมิ่นเหม่อยู่ระหว่างความเป็นและความตาย พวกที่เชื่อว่าดิมิทริกยังเป็นสไตรกอเยอยู่นั้นอยากเห็นเขาถูกลืมตอกทะเลหัวใจจะแยะ

"พวกนั้นจะขังเขาอีก" คริสเตียนบอก "ไม่ใช่ในคุก แต่เป็นห้องตัวเอง

โดยมีคนเฝ้าสองคน พวกเขาไม่อยากให้ดิมิทรีออกไป่วนเปื้อนทั่ววังจนกว่าอะไรๆ จะสงบลง"

"ก็ยิ่งดีกว่าคุณ" ลิซชายอมรับ

"แต่ก็ยังไม่เข้าท่าอยู่ดี" ทาซาพูดเสียงกร้าวกับตัวเองมากกว่าจะพูดกับคนอื่น เธอกับดิมิทรีสนิทสนมกันมานานหลายปี และเธอก็เคยปรารถนาจะยกความสัมพันธ์ขึ้นไปอีกระดับ แต่สุดท้ายเธอก็ยอมเป็นแค่เพื่อน และความขุ่นเคืองของเธอที่มีต่อความอยุติธรรมที่เธอได้รับนั้นก็รุนแรงพอๆ กับเรา "พวกนั้นควรจะปล่อยเขาเป็นอิสระตั้งแต่เขากลับมาเป็นแคมเพียร์อีกครั้ง การเลือกตั้งสิ้นสุดลงเมื่อไร ฉันจะจัดการให้เขาได้รับอิสรภาพทันที"

"และนั่นแหละคือเรื่องประหลาด..." นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนของคริสเตียนหรี่ลงอย่างใช้ความคิด "เราได้ยินมาว่าทาเทียนาตรัสกับคนอื่นๆ ก่อนพระองค์... ก่อนพระองค์..." คริสเตียนก็อ้าปากกลางเหลือบมองเอเดรียนอย่างไม่สบายใจนัก การอ้าอึ้งนับเป็นสิ่งผิดวิสัยสำหรับคริสเตียน เพราะปกติแล้วเขามักจะโพล่งทุกอย่างที่อยู่ในใจออกมา

"ก่อนท่านจะถูกฆาตกรรม" เอเดรียนพูดเสียงเรียบโดยไม่มองหน้าใครเลย "พูดต่อสิ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)